

Arrest

nr. 185 132 van 5 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. MORJANE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 augustus 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 31 augustus 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 december 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 27 juni 2016.

1.3. Op 29 september 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Iraakse nationaliteit en bent u geboren op 15 september 1989 in Nasiriya (provincie Thi Qar). U bent een sjiit van Arabische origine. U woonde in de wijk Ur in de stad Nasiriya.

Sinds 1 april 2012 diende u in het Iraaks leger. Vanaf juli 2014 tot 1 augustus 2015 diende u als persoonlijke hulp en chauffeur voor de familie van uw brigade-generaal, A.(...) H.(...) H.(...) A.(...) S.(...). Dit huis was gelegen in de wijk Ur in de stad Nasiriya. Na ongeveer een maand is er een seksuele relatie ontstaan tussen u en deze officier. Deze officier had u gefilmd terwijl jullie seksuele betrekkingen hadden. U weigerde verdere seksuele betrekkingen nadat deze officier u twee van deze opnames had getoond. Op 1 augustus 2015 bent u overgeplaatst naar de Al Assad luchtmachtbasis.

Op 5 augustus 2015 maakte u deel uit van een aanval op het nabij gelegen dorp Al Baghdadi. Omdat u weigerde aan de aanval deel te nemen werd u door militeleden van Al Hashd Al Shabi gearresteerd. Op 7 augustus 2015 werd u overgedragen aan het Iraaks leger en onder gezag van het Iraaks leger in detentie geplaatst op de luchtmachtbasis Al Assad. Op 8 augustus 2015 bent u ontsnapt door een inlichtingenofficier om te kopen. Via een militair transportvliegtuig werd u uit de basis naar Bagdad gesmokkeld.

Op 9 augustus 2015 hebt u uw vader gecontacteerd. Via de hulp van uw vader bent u op 13 augustus 2015 naar Turkije gevlucht via de luchthaven van Najaf. Na een reis van ongeveer tweeëneenhalve week bent u op 28 augustus in België aangekomen.

Na uw vlucht uit Irak heeft A.(...) H.(...) H.(...) A.(...) S.(...) aan uw familie opnames getoond van uw seksuele betrekkingen met A.(...) H.(...) H.(...) A.(...) S.(...). Als gevolg van deze opnames bent u door uw familie verstoten.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 17/02/2015), uw militaire badge (d.d. 16/05/2012), uw stemkaart (zonder afgiftedatum) en een luchtvrachtbrief van DHL (zonder afgiftedatum). U legt ook kopieën neer van volgende documenten: uw paspoort (d.d. 18/02/2015), uw rantsoenkaart (d.d. 14/02/2013), de woonstkaart van uw vader (d.d. 11/04/2006), uw aanstellingsbewijs als soldaat (d.d. 10/03/2012), uw overplaatsingsbevel naar Al Assad luchtmachtbasis (d.d. 14/07/2014), een afprint van een whatsapp gesprek tussen u en uw broer (zonder afgiftedatum), 4 foto's van een Iraaks legerofficier (zonder afgiftedatum) en een arrestatiebevel (d.d. 25/08/2015).

Bij terugkeer naar Irak vreest u gedood te worden door het Iraakse leger ofwel door de sjiitische milities.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u inroept.

Om te beginnen legt u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw militaire carrière.

Tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaart u dat u vanaf 1 april 2012 tot ongeveer augustus 2014 gestationeerd was in Tikrit (provincie Salah Ad Din) (vragenlijst CGVS, nr. 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u echter dat u dat u vanaf juli 2012 tot juni 2014 in Baji (provincie Salah Ad Din) gestationeerd was (CGVS, p. 7). Uw verklaringen zijn tegenstrijdig zowel met betrekking tot uw standplaats als de duur van uw verblijf op deze standplaatsen. Gevraagd wanneer u in Tikrit gestationeerd was, zegt u dat u vanaf juni 2012 in Salah Ad Din was (CGVS, p. 7). Ook dit antwoord komt niet overeen met uw voorgaande beweringen. Bijgevolg vermindert dit de geloofwaardigheid van uw beweringen met betrekking tot uw militaire carrière.

Daarnaast beweert u dat u sinds 1 april 2012 werkte voor het Iraaks leger (CGVS, p. 5). U verklaarde eveneens dat uw militaire opleiding twee maanden heeft geduurd. Na uw opleiding werd u overgeplaatst naar de eenheid Farkha 4 in de provincie Salah Ad Din (CGVS, p. 6). Volgens uw verklaringen zou dit betekenen dat u in juni 2012 werd overgeplaatst naar uw standplaats in Sallah Ad Din. Ook dit strookt niet met uw verklaringen bij DVZ dat u vanaf 1 april 2012 in Tikrit was gestationeerd (vragenlijst CGVS, nr. 5), noch met uw latere verklaring dat u pas in juli 2012 werd overgeplaatst naar Baji in Salah Ad Din (CGVS, p. 7).

Ook uw beweringen betreffende uw overplaatsing van de provincie Salah Ad Din naar de luchtmachtbasis van Al Assad, in de regio van Ramadi, zijn inconsistent. Bij de DVZ verklaart u dat u in augustus 2014 naar Al Ramadi werd overgeplaatst (vragenlijst CGVS, nr. 5). Op het CGVS verklaart u echter dat u in juni 2014 werd overgeplaatst naar Al Ramadi (CGVS, p. 7). Opnieuw komen uw verklaringen gedaan bij het CGVS niet overeen met uw eerdere verklaringen. Hierdoor vermindert de overtuigingskracht van uw beweringen betreffende uw militaire carrière. Bovendien stroken zowel uw afgelegde verklaringen bij de DVZ als het CGVS niet met de documenten die u neerlegt om uw asielaanvraag te ondersteunen. Zo legt u een bevel tot overplaatsing met een bijhorende lijst met namen voor. Uit dit document blijkt dat u op 13 juli 2014 werd overgeplaatst naar de luchtmachtbasis Al Assad. Het document dat u neerlegt, spreekt uw verklaringen tegen. Hierdoor wordt weeral de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnd. U geeft geen coherent relaas over de verschillende standplaatsen tijdens uw militaire carrière. Dit vermindert de geloofwaardigheid van uw bewering dat u als soldaat actief was bij het Iraaks leger.

Verder legt u vage verklaringen af met betrekking tot uw activiteiten in het Iraaks leger.

Over uw opleiding vertelt u enkel dat u leerde marcheren en een theoretische opleiding over het gebruik van een wapen hebt gekregen (CGVS, p. 6). Ondanks dat u werd gevraagd om precies te omschrijven wat u werd geleerd tijdens uw militaire opleiding, vertelt u slechts twee algemeenheden. Dit vermindert de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Betreffende uw activiteiten op uw eerste standplaats in Baji legt u evenmin gedetailleerde verklaringen af. U beweert eerst dat de eenheid waar u diende een administratieve eenheid was. Wanneer u echter wordt gevraagd om te vertellen over de taken van deze eenheid, weet u hier niets over. Dat u niks weet over de taken van een eenheid waar u twee jaar gediend hebt, is niet aannemelijk. Een tweede maal gevraagd achter de taken van deze eenheid, vertelt u enkel in dienst te zijn van de officier. Voor de rest wist u niet welke taken de eenheid heeft (CGVS, p. 8). U beweert dat u diende in een administratieve eenheid, maar u kan uw beweringen niet staven. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Hiermee geconfronteerd stelt u dat u daar niets meer over weet, u deed enkel uw dienst en stelde geen vragen (CGVS, p. 8). U kan uw gebrek aan kennis over uw eenheid niet verduidelijken. Ook dit tast de geloofwaardigheid van uw relaas aan.

Zelfs over uw eigen activiteiten bij deze eenheid legt u vage, onduidelijke verklaringen af. Een eerste maal hiernaar gevraagd, zegt u enkel dat u één van de officieren moest bedienen. Een tweede maal om meer informatie gevraagd, deelt u enkel mee dat u eten voor deze officier moest maken, zijn kleren wassen en zijn kamer poetsen. Zelfs wanneer u een derde maal verzocht wordt om een gedetailleerde omschrijving te geven van het begin van uw shift tot het einde van uw shift, herhaalt u enkel dat u de kamer van de officier poetste, zijn ontbijt maakte en zijn slaapkamer poetste (CGVS, p. 8). Uw antwoord voegt opnieuw geen nieuwe informatie toe. Ondanks meerdere mogelijkheden daartoe kan u geen spontane, gedetailleerde omschrijving geven van uw werkzaamheden op uw standplaats in Baji. Dat u dit niet kan, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uw werkzaamheden voor het Iraaks leger na uw overplaatsing naar de luchtmachtbasis Al Assad, zijn evenmin spontaan en gedetailleerd. Enkele dagen na uw aankomst in Al Assad werd u overgeplaatst naar Nasiriya. U beweert dat u de persoonlijke chauffeur was voor de familie van de brigade-generaal en zijn huis poetste (CGVS, p. 10). U kent echter niet de naam van zijn vrouw, noch kent u de naam van de huishoudhulp die in het huis werkte (CGVS, p. 11). Dat u zelfs de naam van zijn vrouw of de huishoudhulp niet weet is, gezien de duur van de termijn dat u op deze plaats werkte, niet aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen. Geconfronteerd met dit gegeven zegt u enkel dat er bepaalde grenzen waren die niet overschreden mochten worden (CGVS, p. 11). Uw antwoord kan uw gebrek aan kennis over de familie van de brigade-generaal niet verhelderen. Bovendien beweert u dat u wel degelijk met de huishoudhulp praatten, maar nooit haar naam hebt durven vragen uit angst voor de officier (CGVS, p. 11). Het is niet aannemelijk dat de officier wel zou toestaan om met de

huishoudhulp te praten, maar u niet naar haar naam mocht vragen. Ook hierdoor vermindert de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw activiteiten als beroepsmilitair. De legerbadge die u neerlegt om uw beweringen te staven kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Rekening houdend met de actuele situatie in Irak waar nagmaakte documenten van officiële instanties gemakkelijk te verkrijgen zijn (cfr. COI focus: Irak Corruptie en documentenfraude), kunnen deze documenten uw relaas niet ondersteunen. Documenten hebben in het kader van een asielaanvraag immers enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten.

Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw militaire carrière, wordt ook de geloofwaardigheid van de problemen die u als beroepsmilitair hebt meegemaakt, zwaar ondermijnd. Uw verklaringen betreffende de incidenten die u als militair zou hebben meegemaakt kunnen op zich echter ook niet overtuigen.

U zegt zelf dat uw relatie met deze officier zou geëvolueerd zijn van een professionele relatie naar een vriendschapsrelatie en naar een liefdesrelatie (CGVS, p. 11). Ondanks dat u een dergelijke intieme relatie had met deze officier is uw kennis over het persoonlijk leven van deze officier nagenoeg onbestaande. U kent bijvoorbeeld niet eens de naam van zijn echtgenote (CGVS, p. 11). Dat u deze elementaire kennis over het gezin van deze persoon niet weet, is niet aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw intieme relatie. Ook uw verklaringen over het eerste seksuele contact met deze officier zijn niet aannemelijk. U verklaart dat u door deze officier gedwongen werd om seksueel contact te hebben (CGVS, p. 15). Vervolgens zegt u dat u het leuk vond nadat u elkaar bevredigd had (CGVS, p. 15). Dat u plezier zou scheppen uit gedwongen geslachtsgemeenschap met deze officier is niet aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U beweert eveneens dat uw familie u verstoten heeft vanwege uw relatie met deze officier. Sinds uw verstoting door uw familie is ook uw contact met hen verbroken (CGVS, p. 4). Uw verklaringen zijn echter tegenstrijdig. Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u eerst dat u sinds uw vertrek naar België geen contact meer hebt met uw familie (CGVS, p. 5). Tijdens uw gehoor op de DVZ hebt u echter verklaard dat u wekelijks contact hebt met uw familie (vragenlijst CGVS, nr. 5). Hiermee geconfronteerd verklaart u echter dat u tot één maand na uw vertrek contact hebt gehad met uw familie (CGVS, p. 20). U wordt erop gewezen dat de tegenstrijdigheid niet uitklaart. Vervolgens beweert u dat het contact drie maanden na uw vertrek verbroken is (CGVS, p. 21). Ook dit antwoord kan uw incoherenties niet verhelderen. Wanneer u dit wordt aangetoond, kan u enkel zeggen dat de ambtenaar die het gehoor bij de DVZ heeft afgenomen, u verkeerd begrepen heeft (CGVS, p. 21). U beweert dat het contact verbroken is nadat uw familie weet had van uw homoseksuele relatie. Uw tegenstrijdige verklaringen over het moment waarop uw familie het contact verbroken heeft, doet echter ernstige twijfels rijzen of uw familie überhaupt ooit op de hoogte was van zulk een relatie. Bijgevolg vermindert dit ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende deze relatie.

De vier foto's die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Deze foto's tonen enkel een militair officier in uniform. Deze foto's bevatten echter geen indicaties dat u deze man persoonlijk kenden. Noch bevatten deze foto's enige informatie over de identiteit van de man op de foto's. Daardoor kunnen deze foto's uw beweringen over uw relaties met H.(...) H.(...) A.(...) S.(...) niet ondersteunen. Ook de afprint van het gesprek tussen u en uw broer kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Gezien de eenvoud om dergelijke stukken te construeren is de nodige omzichtigheid aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de lage geloofwaardigheid van de verklaringen.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder ondermijnd door uw andere verklaringen met betrekking tot uw homoseksualiteit. Gevraagd hoe u zich voelde toen u besepte dat u zich aangetrokken voelde tot andere mannen, zegt u dat u dat normaal vindt (CGVS, p. 15). Het gemak waarmee u uw homoseksualiteit aanvaard lijkt te hebben, terwijl u woonde en werd opgevoed in een islamitische omgeving waar homoseksualiteit ondenkbaar is en waar men door zijn homoseksuele geaardheid een groot gevaar loopt, werpt vragen op en werpt twijfels op over de geloofwaardigheid van uw uitlatingen.

Ook uw verklaringen betreffende bezoeken in België aan clubs voor homoseksuelen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw geaardheid. U stelt dat u om de twee weken deze clubs bezocht. Maar u kent de namen van deze clubs niet. Meermaals gevraagd kan u evenmin een routebeschrijving geven hoe u naar deze clubs ging. U vertelt enkel dat u vijf minuten wandelde vanaf het station in Luik (CGVS,

p. 17-18). Dat u uw beweringen niet kan staven wanneer om meer details gevraagd wordt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daar er geen geloofwaardigheid gegeven kan worden aan uw beweringen beroepsmilitair te zijn, kan u bijgevolg ook niet geloofd worden dat u hebt deel genomen aan een aanval op het dorpje Al Baghdadi.

De twee video's die u ter ondersteuning van uw bewering neerlegt kunnen dit oordeel niet veranderen. Dergelijke stukken kunnen alleen een geloofwaardig en plausibel asielrelaas, hetgeen bij u niet het geval is kracht bijzetten. Deze video's tonen enkel een betoging en gedetineerden onder bewaking. Bovendien zijn deze beelden vrij te raadplegen via het internet. De zeer geringe bewijswaarde van deze stukken kan niet opwegen tegen de lage geloofwaardigheid van de verklaringen.

Uw relaas over uw arrestatie en detentie zijn evenmin aannemelijk. Tijdens uw gehoor bij de DVZ hebt u gezegd dat de drie personen die samen met u gearresteerd werden, verschenen zijn voor een tribunaal en momenteel in de gevangenis zitten. U had dit vernomen via uw familie. (vragenlijst CGVS, nr. 5). Op het CGVS vertelt u eerst dat u niet wist wat er met de andere arrestanten was gebeurd (CGVS, p. 20). Geconfronteerd met uw verklaring bij de DVZ bevestigt u dat u inderdaad bij DVZ hebt vermeld dat de andere arrestanten voor de rechtbank zijn verschenen (CGVS, p. 20). Uw verheldert de tegenstrijdigheden niet, dit vermindert de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien spreekt u uw eigen tegen door tijdens uw gehoor op het CGVS te vermelden dat u dit nieuws via uw vrienden op facebook hebt vernomen (CGVS, p. 20). Deze verklaring is weeral tegenstrijdig met uw verklaring bij DVZ dat u dit nieuws via uw familie hebt vernomen. Gewezen op deze tegenstrijdigheid verklaart u opeens dat u dit nieuws van twee bronnen hebt gehoord zowel van uw oude collega's als uw familie (CGVS, p. 20). Uw antwoord kan de tegenstrijdigheden in uw relaas niet verhelderen. Daarenboven verandert u uw relaas naarmate dat u op tegenstrijdigheden gewezen wordt. Hierdoor rijzen er ernstige twijfels bij de oprechtheid van uw verhaal.

Bijkomend zijn uw verklaringen over uw ontsnapping uit uw detentie evenmin overtuigend. U zou 2000 dollar geleend hebben bij een collega die u vier dagen tevoren hebt leren kennen (CGVS, p. 22). Dat iemand die u nog maar vier dagen kent 2000 dollar zou lenen is niet plausibel. Dat ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen. Als u hierop gewezen wordt, beweert u dat uw broer zich garant had gesteld voor het geleend geld nadat uw collega uw broer had opgebeld (CGVS, p. 22). Het is eveneens niet aannemelijk dat uw broer zich garant zou stellen omdat een vreemd persoon hem opbelde met de melding dat u zich moest vrijkopen. Met dit gegeven werd u eveneens geconfronteerd. Hierop beweerde u dat u vier dagen eerder uw broer had opgebeld met de GSM van deze persoon. Om deze reden zou uw broer zich garant hebben gesteld voor het geleend geld (CGVS, p. 22). Deze verklaring is evenmin plausibel. Doordat u keer op keer geen plausible verklaring kan geven voor de manier waarop u bent ontsnapt, vermindert de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Uw relaas dat u als een gewonde gedetineerde de basis zou zijn uit gesmokkeld is net zo min plausibel. U verklaart immers dat het niet moeilijk was om, eens geland in Bagdad, het vliegtuig te verlaten. (CGVS, p. 22). Dat u als gedetineerde zomaar het vliegtuig kan verlaten is niet aannemelijk. Daarenboven verklaart u dat de passagiers op het vliegtuig militieleden waren (CGVS, p. 22). Gezien uw eerdere problemen met de sjiiitische militie is het evenmin aannemelijk dat u zonder veel problemen het vliegtuig kon verlaten. Deze beweringen ondermijnen andermaal de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Omwille van al de hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u neerlegt, kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw identiteitsdocumenten, rantsoenkaart en de woonstkaart van uw vader kunnen enkel uw beweringen met betrekking tot uw identiteit en afkomst ondersteunen. Deze elementen staan hier echter niet ter discussie. De luchtvrachtbrief van DHL toont aan dat u een zending uit Irak hebt ontvangen. Ook dit element staat niet ter discussie. Van het arrestatiebevel dat tegen u is neergelegd legt u enkel een kopie neer, waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan. Daarbij komt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat zowat alle documenten in Irak gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze

documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage geloofwaardigheid van de verklaringen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de [provincie X] te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. . IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel geviséerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.

De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd toegevoegd aan uw administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), al dan niet in combinatie met de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de beginselen van behoorlijk bestuur en artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor

de vluchtelingen en de staatlozen, geeft verzoeker vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de in de middel aangehaalde bepalingen. Hij werpt op dat de bestreden beslissing niet op juiste en relevante feiten steunt en dat sommige feiten fout werden beoordeeld, en onderneemt een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij voert hierbij aan tijdens het gehoor een probleem met de tolk te hebben gehad en verzoekt dan ook de bestreden beslissing te vernietigen teneinde een nieuw gehoor met een andere, neutrale tolk te organiseren.

Daarnaast voert verzoeker aan dat hij actueel een partner heeft. Hij is de mening toegedaan dat deze relatie een nieuw element is dat verder onderzoek vergt en vraagt daarom de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een werkattest, informatie van Wikipedia betreffende Tikrit, printscreens van een Facebookgesprek tussen verzoeker en zijn partner dd. 3 augustus 2016 met vrije vertaling naar het Frans, foto's van verzoeker met zijn partner, een gesprek met verzoekers broer via viber dd. 3 oktober 2016 met vrije vertaling naar het Frans en een link naar een youtube-video.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een verklaring van verzoekers partner met vrije vertaling in het Frans.

2.2.2. Op 1 februari 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft het document "*UNHCR Position on Returns tot Iraq*" van 14 november 2016.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen en algemene rechtsbeginselen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen en beginselen geschonden zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel zou geschonden zijn. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

In zoverre verzoeker daarnaast de 'beginselen van behoorlijk bestuur' geschonden acht, laat hij na te verduidelijken om welke beginselen het gaat, laat staan dat hij enige toelichting geeft op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn, zodat ook dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot zijn militaire carrière, (ii) hij ook vage verklaringen aflegt met betrekking tot zijn activiteiten in het Iraakse leger, (iii) zijn legerbadge zijn relaas niet kan ondersteunen daar in Irak nagemaakte documenten van officiële instanties gemakkelijk te verkrijgen zijn en documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij hem niet het geval blijkt, kracht bij te zetten, (iv) zijn kennis over het persoonlijk leven van de officier met wie hij naar eigen zeggen een intieme relatie had nagenoeg onbestaande is, hetgeen niet aannemelijk is en de geloofwaardigheid van deze relatie ondermijnt, (v) het evenmin aannemelijk is dat hij plezier zou scheppen uit gedwongen geslachtsgemeenschap met deze officier, (vi) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment waarop zijn familie het contact met hem verbroken heeft en hem verstoten heeft vanwege zijn relatie met de officier, hetgeen ernstige twijfels doet rijzen of zijn familie überhaupt ooit op de hoogte was van zulk een relatie, (vii) de foto's enkel een militair officier in uniform tonen en geen indicaties bevatten dat hij deze man persoonlijk kende, noch enige informatie bevatten over de identiteit van de man op de foto's zodat deze foto's zijn

beweringen over zijn relatie met H.H.A.S. niet ondersteunen, (viii) gezien de eenvoud om de afprint van het gesprek tussen hem en zijn broer te construeren, de nodige omzichtigheid is aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten en het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de lage geloofwaardigheid van de verklaringen, (ix) de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder wordt ondermijnd door zijn andere verklaringen met betrekking tot zijn homoseksualiteit en het gemak waarmee hij zijn homoseksualiteit aanvaardt lijkt te hebben, terwijl hij woonde en werd opgevoed in een islamitische omgeving waar homoseksualiteit ondenkbaar is en waar men door zijn homoseksuele geaardheid een groot gevaar loopt, vragen en twijfels opwerpt over de geloofwaardigheid van zijn uitlatingen, (x) ook zijn beperkte verklaringen betreffende zijn bezoeken in België aan clubs voor homoseksuelen de geloofwaardigheid van zijn geaardheid ondermijnen, (xi) daar geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen beroepsmilitair te zijn, evenmin kan worden geloofd dat hij heeft deel genomen aan een aanval op het dorpje Al Baghdadi, (xii) de video's, die vrij te raadplegen zijn via het internet, enkel een betoging en gedetineerden onder bewaking tonen en de geringe bewijswaarde van deze stukken niet kan opwegen tegen de lage geloofwaardigheid van zijn verklaringen, (xiii) zijn relaas over zijn arrestatie en detentie, gelet op zijn tegenstrijdige en wisselende verklaringen, evenmin aannemelijk is, (xiv) hij keer op keer geen plausibele verklaring kan geven voor de manier waarop hij is ontsnapt uit zijn detentie, (xv) de overige door hem neergelegde documenten de appreciatie van zijn asielaanvraag niet kunnen veranderen, zoals wordt toegelicht en (xvi) uit een grondige analyse van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Zuid-Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 september 2016 (CG nr. 1522699), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

(RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat volgt. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.6.1. Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering beroepsmilitair te zijn.

2.6.1.1. In dit verband dient in de eerste plaats te worden vastgesteld dat verzoeker er allerminst in slaagt eensluidende verklaringen af te leggen met betrekking tot zijn militaire carrière. Zo verklaarde hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij gestationeerd was te Al Ramadi van 1 april 2012 tot zijn vertrek (administratief dossier, stuk 17, verklaring DVZ, vraag 12). Bij het invullen van de vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde verzoeker daarentegen *"Ik ben militair sinds 2012 tot de dag dat ik Irak verliet. Ik was in Tikrit van 01.04.2012 tot ongeveer augustus 2014. Nadat Mosul in de handen van Daesh viel (ik weet niet welke datum), verhuisden we naar Al Ramadiya."* (administratief dossier, stuk 17, vraag 5). Blijkens zijn verklaringen tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is verzoeker dan weer in het leger gegaan op 1 april 2012, volgde hij eerst een twee maanden durende militaire opleiding in de kazerne Thalil, gelegen in Nasseriya, werd hij in juli 2012 overgeplaatst naar de eenheid Farkha 4 in Baji in de provincie Salah Ad Din en werd hij in juni 2014 overgeplaatst naar de luchtmachtbasis van Al Assad, in de regio van Ramadi (administratief dossier, stuk 5, p. 5-7). Pas halfweg zijn gehoor op het Commissariaat-generaal meldde verzoeker voor het eerst dat hij op 15 juli 2014 werd overgeplaatst naar het huis van de brigade-generaal in Nassiriya, waar hij diende als persoonlijke hulp en chauffeur, en dat hij op 1 augustus 2015 opnieuw werd overgeplaatst naar de Al Assad luchtmachtbasis (administratief dossier, stuk 5, p. 10-11). De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat verzoeker manifest tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, zowel met betrekking tot zijn verschillende standplaatsen als wat betreft de duur van zijn verblijf op deze standplaatsen. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, stroken verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (overgeplaatst naar Al Ramadi in augustus 2014) en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (overgeplaatst naar Al Ramadi in juni 2014) bovendien niet met de inhoud van het door hem voorgelegde bevel tot overplaatsing met bijhorende lijst met namen, waaruit blijkt dat verzoeker op 13 juli 2014 zou zijn overgeplaatst naar de luchtmachtbasis Al Assad in de regio van Ramadi. Dat verzoekers verklaringen hieromtrent niet alleen onderling tegenstrijdig zijn maar bovendien niet te rijmen vallen met de inhoud van de door hem voorgelegde documenten, doet niet alleen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem beweerde militaire loopbaan doch doet tevens ernstige twijfels rijzen omtrent de authenticiteit van het bijgebrachte bevel tot overplaatsing.

Waar verzoeker hoger vastgestelde strijdigheden in zijn verklaringen tracht uit te klaren, stellende *"Verzoeker wenst vooreerst te melden dat de militaire basis in Baji is gelegen. Het hoofd van de militaire basis was gelegen in Tikrit. Daarom wordt het ook soms militaire basis van Tikrit genoemd. Op zijn werkattest staat duidelijk Tikrit vermeld. (stuk 3 - vrije vertaling) Dat daarenboven, uit algemene informatie blijkt dat Tikrit de administratieve centra is van de provincie Salah Ed din wat ook verklaart dat deze naam wordt gebruikt door verzoeker om de militaire basis van Salah Edin te vermelden; (stuk 4)"*, kan de Raad na lezing van het gehoorverslag slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van loutere *post-factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat Baji op twee uur rijden van Tikrit ligt (administratief dossier, stuk 5, p. 7), zodat niet kan worden ingezien waarom men de militaire basis van Baji als deze van Tikrit zou benoemen. Dit klemt des te meer daar uit verzoekers verklaringen ontegensprekelijk blijkt dat hij zelf een duidelijk onderscheid maakt tussen Baji en Tikrit. Immers, gevraagd wanneer hij dan in Tikrit gestationeerd was, antwoordde verzoeker *"Ik heb net verteld in juni 2012 ging in dienen in de provincie Saladin, maar alleen in Beji en nergens anders. Beji is een district in de provincie Saladin."* (administratief dossier, stuk 5, p.

7), hetgeen overigens opnieuw niet overeenkomt met zijn eerdere verklaringen dat hij in juli 2012 werd overgeplaatst naar Baji. Verzoeker ontkende hierbij uitdrukkelijk ooit in de stad Tikrit zelf te hebben gediend en, gevraagd waarom hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dan heeft gezegd dat hij in Tikrit heeft gediend, kwam verzoeker niet verder dan het louter ontkennen van deze eerder afgelegde verklaringen: *“Dat heb ik niet gezegd, ik zei mijn dienst was in Beji en die behoort tot de provincie Saladin of Tikrit. De vroegere naam van de provincie was Tikrit, daarna verandert in Saladin.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 7). Zo de strijdigheid in zijn verklaringen eenvoudigweg kon worden verklaard door de toelichting zoals vermeld in het verzoekschrift, kan niet worden ingezien waarom verzoeker aan de hand van deze toelichting zijn verklaringen niet heeft trachten te verduidelijken wanneer hem tijdens het gehoor expliciet werd gevraagd of hij ooit in Tikrit heeft gediend en waarom hij dit bij de Dienst Vreemdelingenzaken op deze manier heeft verklaard. In zoverre verzoeker zijn beweringen nog tracht te staven door te verwijzen naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde werkattest, overigens slechts een kopie en met andere woorden een makkelijk te manipuleren document waarvan de authenticiteit onmogelijk te verifiëren valt, dient erop gewezen dat het stuk in kwestie niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 PR RvV zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Blijkens de vrije vertaling, waarvan de Raad de correctheid aldus niet kan nagaan, zou op dit werkattest Tikrit worden vermeld. Dit stuk kan evenwel niet opwegen tegen het geheel van hoger vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen, waarbij dient te worden herhaald dat verzoeker zich niet alleen tegensprekt met betrekking tot zijn verschillende standplaatsen tijdens zijn militaire carrière, doch tevens wat betreft de duur van zijn verblijf op deze standplaatsen. Mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *“Irak. Corruptie en documentenfraude”* van 8 maart 2016), waaruit blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Iraakse documenten aan te schaffen, zowel in Irak als in het buitenland, kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerm minst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Om het geheel van deze redenen kan aan het thans voorgelegde werkattest geen bewijswaarde worden verleend.

Ook met de stelling dat het verschil moet worden gemaakt tussen het bevel van overplaatsing en de feitelijke overplaatsing, slaagt verzoeker er niet in een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissing waar correct wordt vastgesteld *“Daarnaast beweert u dat u sinds 1 april 2012 werkte voor het Iraaks leger (CGVS, p. 5). U verklaarde eveneens dat uw militaire opleiding twee maanden heeft geduurd. Na uw opleiding werd u overgeplaatst naar de eenheid Farkha 4 in de provincie Salah Ad Din (CGVS, p. 6). Volgens uw verklaringen zou dit betekenen dat u in juni 2012 werd overgeplaatst naar uw standplaats in Sallah Ad Din. Ook dit strookt niet met uw verklaringen bij DVZ dat u vanaf 1 april 2012 in Tikrit was gestationeerd (vragenlijst CGVS, nr. 5), noch met uw latere verklaring dat u pas in juli 2012 werd overgeplaatst naar Baji in Salah Ad Din (CGVS, p. 7).”*

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden betreffende zijn overplaatsing van de provincie Salah Al Din naar de luchtmachtbasis van Al Assad, voert verzoeker vooreerst aan dat er bij zijn eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken een vergissing moet zijn gemaakt en dat hij er nooit de maand augustus heeft vermeld. Het louter ontkennen van zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken kan echter bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoekers verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Uit het administratief dossier blijkt overigens dat verzoeker de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Arabisch, zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn (administratief dossier, stuk 17, vragenlijst CGVS). Bij aanvang van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal werd verzoeker bovendien bevraagd over het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij maakte hierbij geen melding van het feit dat zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd geïnterpreteerd of foutief vertaald zouden zijn geweest (administratief dossier, stuk 5, p. 2). De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische vertaalproblemen en/of misverstanden bij de Dienst Vreemdelingenzaken op te werpen. Daarnaast werpt verzoeker opnieuw op dat het verschil moet worden gemaakt tussen het bevel van overplaatsing en de feitelijke overplaatsing. Hij stelt dat de provincie Salah Ad Din op 11 juni 2014 in handen viel van IS en dat hij op 13 juli 2014 officieel werd

overgeplaatst naar de basis van Al Assad. Verzoeker brengt hiermee evenwel geen valabele verklaring bij die strijdigheid tussen zijn verklaringen (overplaatsing in juni 2014) en de vermeldingen in het door hem neergelegde bevel tot overplaatsing (overplaatsing op 13 juli 2014) kan verklaren. Er dient hierbij te worden opgemerkt dat het officieel bevel tot overplaatsing logischerwijze de effectieve overplaatsing voorafgaat en niet een maand later hierop volgt, zoals verzoeker lijkt te willen suggereren in het verzoekschrift.

Verzoeker werpt doorheen het verzoekschrift nog meermaals op dat hij niet werd geconfronteerd met de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”* De toelichting bij het Koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: *“Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). De Raad wijst erop dat hoger aangehaald artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 enkel betrekking heeft op tegenstrijdigheden dewelke tijdens het gehoor naar boven komen. Het is evenwel niet steeds mogelijk reeds ten tijde van een gehoor elke verklaring in strijd met eerder afgelegde verklaringen vast te stellen, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wél kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Genoemd artikel voorziet overigens geen sanctie in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd. Geen enkele rechtsregel schrijft bovendien voor dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker vooraf moet confronteren met de elementen op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen. De Raad wijst er te dezen ook op dat verzoeker de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt middels zijn verzoekschrift. De Raad benadrukt te dezen nog dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus beschikt over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund. De Raad houdt hierbij ook rekening met de door verzoeker in het verzoekschrift verschaft toelichtingen met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Er is dan ook geen reden om over te gaan tot vernietiging van de bestreden beslissing omwille van het loutere feit dat verzoeker tijdens het gehoor niet werd geconfronteerd met de strijdigheden in zijn verklaringen.

2.6.1.2. Ook verzoekers uitermate vage verklaringen met betrekking tot zijn activiteiten in het Iraakse leger doen op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Zo wordt in de bestreden beslissing vooreerst correct opgemerkt *“Over uw opleiding vertelt u enkel dat u leerde marcheren en een theoretische opleiding over het gebruik van een wapen hebt gekregen (CGVS, p. 6). Ondanks dat u werd gevraagd om precies te omschrijven wat u werd geleerd tijdens uw militaire opleiding, vertelt u slechts twee algemeenheden. Dit vermindert de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”* Verzoeker kan bezwaarlijk ernstig worden genomen waar hij opwerpt dat het taalgebruik *“precies allemaal”* in de vraag niet tot nauwkeurigheid brengt en dat hem bijgevolg niet kan worden verweten dat hij hieromtrent te vage verklaringen heeft afgelegd. De vraag *“Wat werd er u precies allemaal geleerd tijdens deze opleiding?”* beoogt immers een uitvoerig en gedetailleerd antwoord, waarbij niet kan worden ingezien waar verzoeker enige onduidelijkheid ontwaart in de bewoordingen *“precies allemaal”*. Verzoekers repliek beperkte zich tot *“Hoe kun je lopen als militair, en hoe kun je in*

theorie een wapen gebruiken, geen praktijk en dat was.” (administratief dossier, stuk 5, p. 6), hiermee aangevend dat er over zijn opleiding verder niets te vertellen viel, zodat hij het Commissariaat-generaal bezwaarlijk ernstig kan verwijten dan maar vragen te hebben gesteld over een ander onderwerp.

Daarnaast kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet *“Betreffende uw activiteiten op uw eerste standplaats in Baji legt u evenmin gedetailleerde verklaringen af. U beweert eerst dat de eenheid waar u diende een administratieve eenheid was. Wanneer u echter wordt gevraagd om te vertellen over de taken van deze eenheid, weet u hier niets over. Dat u niks weet over de taken van een eenheid waar u twee jaar gediend hebt, is niet aannemelijk. Een tweede maal gevraagd achter de taken van deze eenheid, vertelt u enkel in dienst te zijn van de officier. Voor de rest wist u niet welke taken de eenheid heeft (CGVS, p. 8). U beweert dat u diende in een administratieve eenheid, maar u kan uw beweringen niet staven. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Hiermee geconfronteerd stelt u dat u daar niets meer over weet, u deed enkel uw dienst en stelde geen vragen (CGVS, p. 8). U kan uw gebrek aan kennis over uw eenheid niet verduidelijken. Ook dit tast de geloofwaardigheid van uw relaas aan.*

Zelfs over uw eigen activiteiten bij deze eenheid legt u vage, onduidelijke verklaringen af. Een eerste maal hiernaar gevraagd, zegt u enkel dat u één van de officieren moest bedienen. Een tweede maal om meer informatie gevraagd, deelt u enkel mee dat u eten voor deze officier moest maken, zijn kleren wassen en zijn kamer poetsen. Zelfs wanneer u een derde maal verzocht wordt om een gedetailleerde omschrijving te geven van het begin van uw shift tot het einde van uw shift, herhaalt u enkel dat u de kamer van de officier poetste, zijn ontbijt maakte en zijn slaapkamer poetste (CGVS, p. 8). Uw antwoord voegt opnieuw geen nieuwe informatie toe. Ondanks meerdere mogelijkheden daartoe kan u geen spontane, gedetailleerde omschrijving geven van uw werkzaamheden op uw standplaats in Baji. Dat u dit niet kan, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.” Verzoeker komt in voorliggend verzoekschrift in wezen niet verder dan het louter citeren van een aantal passages uit het gehoorverslag, het verwijzen naar zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het suggereren van bijkomende vragen die hem hadden kunnen worden gesteld tijdens het gehoor, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad benadrukt te dezen dat uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker uitgebreid de kans heeft gekregen om de taken van zijn eenheid op zijn eerste standplaats in Baji, alsook zijn eigen activiteiten bij deze eenheid toe te lichten en dat hem tot tweemaal toe uitdrukkelijk werd gevraagd om concreet te omschrijven hoe zijn dag eruit zag en wat hij deed vanaf het begin tot het einde van zijn dienst (administratief dossier, stuk 5, p. 7-9). Het stond verzoeker dan ook vrij de details te verschaffen die naar zijn mening mogelijks relevant hadden kunnen zijn teneinde geloofwaardig over te komen. Hij beperkte zich evenwel tot vage, beknopte, algemene, onduidelijke en nietszeggende verklaringen, hetgeen niet het Commissariaat-generaal doch enkel hemzelf kan worden aangerekend.

Verzoekers verklaringen over zijn werkzaamheden voor het Iraaks leger na zijn overplaatsing naar de luchtmachtbasis Al Assad kunnen de Raad evenmin overtuigen. Blijkens zijn verklaringen werd hij op 15 juli 2014 overgeplaatst naar Nasiriya, waar hij de persoonlijke huishoudhulp en chauffeur voor de familie van de brigade-generaal zou zijn geweest (administratief dossier, stuk 5, p. 10-11). Dat verzoeker deze werkzaamheden voor het Iraakse leger pas vermeldde halfweg het gehoor en hiervan geen gewag maakte ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, noch wanneer hem bij aanvang van het gehoor werd gevraagd om een chronologisch overzicht te geven van alle plaatsen waar hij gestationeerd is geweest bij het leger (administratief dossier, stuk 5, p. 6), komt zijn geloofwaardigheid allerminst ten goede. Verzoeker beweert voor de brigade-generaal te hebben gewerkt tot 1 augustus 2015 (administratief dossier, stuk 5, p. 10-11). Gezien de duur van zijn tewerkstelling in het huis van de brigade-generaal en mede gelet op verzoekers bewering dat zijn relatie met deze officier zou zijn geëvolueerd van een professionele relatie naar een vriendschapsrelatie en vervolgens zelfs naar een liefdesrelatie (administratief dossier, stuk 5, p. 11), acht de Raad het onbegrijpelijk en volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker niet kon toelichten welke taken deze officier uitoefende (administratief dossier, stuk 5, p. 10).

2.6.2. Aangezien om het geheel van voormelde redenen geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden militaire carrière, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij als beroepsmilitair zou hebben gekend. Dit klemte des te meer daar ook zijn verklaringen betreffende de incidenten die hij als militair zou hebben meegemaakt allerminst kunnen overtuigen.

2.6.2.1. Zo kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden in diens oordeel dat verzoekers verklaringen over het eerste seksuele contact met de officier niet aannemelijk zijn: *“U verklaart dat u door deze officier gedwongen werd om seksueel contact te hebben (CGVS, p. 15). Vervolgens zegt u dat u het leuk vond nadat u elkaar bevredigd had (CGVS, p. 15). Dat u plezier zou scheppen uit gedwongen geslachtsgemeenschap met deze officier is niet aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”*

Verzoeker brengt hier tegen in *“Dat zijn eerste seksuele relatie met de officier niet gedwongen was sensu strictu, dat hij probeerde te vertellen dat hij schrik had omwille van het feit dat het zijn officier was en dat hij niet wist hoe deze zou reageren en wat hem zou overkomen omwille van het feit dat het zijn officier was; Dat hij bij de aanvang gestresseerd was en angst had maar dat hij dit daarna bevredigend vond.”* Deze uitleg vindt evenwel niet de minste steun in verzoekers verklaringen zoals hij deze tijdens heeft afgelegd het gehoor. Zo leest de Raad in het gehoorverslag *“Hij heeft mij afgedwongen om zoiets te doen. Maar daarna, dit soort relatie is bij mij opgewekt. Er is een andere opwindning opgewekt en nu vindt ik contact met andere mannen leuk. Hoe heeft die man dat concreet kunnen afdwingen? Zoals ik net zet dat hij begon cadeaus te kopen en beloning te geven. Daarna vroeg hij om gemeenschap met elkaar te hebben. Ik heb dat in het begin afgewezen en hij zei als je dat blijft afwijzen dan ga ik je leven beëindigen. (...) Hoe voelde u zich toen u de eerste keer seksueel contact had met die officier? Tijdens het uitoefenen van de seksuele gemeenschap voelde ik mij heel erg beledigd en vernederd door de officier maar toen wij werden bevredigd heb ik een ander gevoel gekregen. Dat wij iets leuks hadden gedaan.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 14-15). Gelet op deze verklaringen, waaruit blijkt dat hij met de dood werd bedreigd indien hij niet inging op het verzoek van de officier, kan verzoeker in voorliggend verzoekschrift bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de seksuele relatie met de officier *“niet gedwongen was sensu strictu”*. Het tart naar het oordeel van de Raad dan ook iedere verbeelding dat verzoeker, die tot driemaal toe uitdrukkelijk verklaarde voordien nog nooit homoseksuele contacten te hebben gehad, die onder doodsbetrediging zou zijn verplicht om homoseksuele betrekkingen te hebben met zijn officier en die stelt dat hij zich tijdens de geslachtsgemeenschap erg beledigd en vernederd voelde, hier na afloop een positief gevoel aan zou hebben overgehouden en het gevoel zou hebben gekregen *“dat zij iets leuks hadden gedaan”* (administratief dossier, stuk 5, p. 14-15).

Waar verzoeker, in een poging om voorgaande vaststellingen en overwegingen te ontcrachten, nog beweert dat hij tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een probleem met de tolk heeft gehad en dat hij na het herlezen van zijn interview heeft vastgesteld dat de antwoorden niet kloppen met wat hij heeft verklaard, kan de Raad slechts vaststellen dat deze beschuldiging geen grondslag vindt in het administratief dossier. De Raad wijst er te dezen vooreerst op dat, hoewel de tolken van het Commissariaat-generaal niet onder ede staan, elke kandidaat-vertaler-tolk aan een uitgebreide selectieprocedure wordt onderworpen alvorens hij wordt opgenomen in het tolkenbestand. Naast taalvaardigheid vormen een strikte neutraliteit, onafhankelijkheid, betrouwbaarheid en een onberispelijk gedrag de voornaamste criteria. De taak van de tolk is bovendien strikt omschreven in een deontologische code die door de tolken voor akkoord moet worden ondertekend. De tolken hebben er bovendien geen persoonlijk belang bij om de verklaringen van verzoekers niet of niet correct weer te geven. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt overigens dat verzoeker uitgebreid heeft kunnen vertellen over zijn seksuele relatie met de officier en over zijn beweerde homoseksuele geaardheid, alsook dat deze verklaringen door de tolk werden vertaald (administratief dossier, stuk 5, p. 11 en p. 14-18). Verzoeker maakt in het verzoekschrift geen opmerkingen met betrekking tot het overgrote deel van deze vertalingen, waaruit de Raad besluit dat deze een correcte weergave zijn van verzoekers verklaringen. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom de tolk bepaalde van verzoekers verklaringen correct en andere bewust foutief zou vertalen. Blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker aldus niet aan dat er zich tijdens het gehoor een probleem met de tolk zou hebben voorgedaan, noch dat de tolk niet neutraal zou zijn geweest, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothetheerd zou zijn. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat het gehoorverslag geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van het gehoor, noch dat voormelde vaststellingen hierin geen grondslag zouden vinden.

Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel ogenblik gewag heeft gemaakt van zijn seksuele relatie met de officier, noch van de problemen die de stopzetting van deze relatie zou hebben teweeggebracht. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn relaas bij aanvang van de asielpprocedure spontaan zou vermelden zo

dit op enige waarheid zou berusten. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Dat verzoeker een dergelijk cruciaal element in zijn relaas pas een eerste maal vermeldt op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, doet aldus verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit aspect van zijn relaas.

Daar verzoeker de door hem voorgehouden seksuele relatie met de officier niet geloofwaardig heeft weten voor te stellen, maakt hij evenmin aannemelijk dat hij omwille van deze relatie door zijn familie werd verstoten. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat waar in dit verband correct wordt aangehaald *“U beweert eveneens dat uw familie u verstoten heeft vanwege uw relatie met deze officier. Sinds uw verstoting door uw familie is ook uw contact met hen verbroken (CGVS, p. 4). Uw verklaringen zijn echter tegenstrijdig. Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u eerst dat u sinds uw vertrek naar België geen contact meer hebt met uw familie (CGVS, p. 5). Tijdens uw gehoor op de DVZ hebt u echter verklaard dat u wekelijks contact hebt met uw familie (vragenlijst CGVS, nr. 5). Hiermee geconfronteerd verklaart u echter dat u tot één maand na uw vertrek contact hebt gehad met uw familie (CGVS, p. 20). U wordt erop gewezen dat de tegenstrijdigheid niet uitklaart. Vervolgens beweert u dat het contact drie maanden na uw vertrek verbroken is (CGVS, p. 21). Ook dit antwoord kan uw incoherenties niet verhelderen. Wanneer u dit wordt aangetoond, kan u enkel zeggen dat de ambtenaar die het gehoor bij de DVZ heeft afgenomen, u verkeerd begrepen heeft (CGVS, p. 21). U beweert dat het contact verbroken is nadat uw familie weet had van uw homoseksuele relatie. Uw tegenstrijdige verklaringen over het moment waarop uw familie het contact verbroken heeft, doet echter ernstige twijfels rijzen of uw familie überhaupt ooit op de hoogte was van zulk een relatie. Bijgevolg vermindert dit ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende deze relatie.”*, vaststellingen en overwegingen welke aldus onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Zo verzoekers beweringen in dit verband op enige waarheid zouden berusten, mag het overigens verbazen dat zijn broer zich de moeite zou hebben getroost om hem, nadat hij reeds werd verstoten door de familie, toch nog documenten ter staving van zijn asielaanvraag toe te sturen (administratief dossier, stuk 5, p. 13-14 en p. 20-21). Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zou zijn verstoten door zijn familie nadat de officier hen video-opnames van hun seksuele contacten had getoond (administratief dossier, stuk 5, p. 20-21). Gelet op verzoekers verklaringen *“Mijn officier wou wraak nemen op mij (...) en om zijn geheim niet te verklappen probeert hij een eind aan mijn leven te maken.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 12), is het de Raad evenwel niet duidelijk waarom deze officier de video's in kwestie aan verzoekers familie zou tonen en op deze manier zelf zijn geheim publiek zou maken, met alle risico's van dien en met mogelijks grote gevolgen voor zichzelf. Deze vaststellingen en overwegingen dragen dan ook bij tot de volstrekte ongeloofwaardigheid van het door verzoeker opgediste relaas.

De Raad treedt de commissaris-generaal nog bij waar deze in de bestreden beslissing oordeelt *“De vier foto's die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Deze foto's tonen enkel een militair officier in uniform. Deze foto's bevatten echter geen indicaties dat u deze man persoonlijk kenden. Noch bevatten deze foto's enige informatie over de identiteit van de man op de foto's. Daardoor kunnen deze foto's uw beweringen over uw relaties met H.(...) H.(...) A.(...) S.(...) niet ondersteunen. Ook de afprint van het gesprek tussen u en uw broer kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Gezien de eenvoud om dergelijke stukken te construeren is de nodige omzichtigheid aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de lage geloofwaardigheid van de verklaringen.”* De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen deze motieven, die aldus staande blijven. Hij verwijst slechts naar een nieuw gesprek met zijn broer, waarvan de uitprint als bijlage aan het verzoekschrift wordt gevoegd. Met betrekking tot dit gesprek kunnen evenwel dezelfde bemerkingen worden gemaakt als betreffende de reeds eerder neergelegde afprint van een gesprek tussen verzoeker en zijn broer. Ook dit stuk kan aldus, in tegenstelling tot wat wordt betoogd in het verzoekschrift, verzoekers geloofwaardigheid niet herstellen.

2.6.2.2. Daarnaast kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt gesteld *“Daar er geen geloofwaardigheid gegeven kan worden aan uw beweringen beroeps militair te zijn, kan u bijgevolg ook niet geloofd worden dat u hebt deel genomen aan een aanval op het dorpje Al Baghdadi. De twee video's die u ter ondersteuning van uw bewering neerlegt kunnen dit oordeel niet*

veranderen. Dergelijke stukken kunnen alleen een geloofwaardig en plausibel asielrelaas, hetgeen bij u niet het geval is kracht bijzetten. Deze video's tonen enkel een betoging en gedetineerden onder bewaking. Bovendien zijn deze beelden vrij te raadplegen via het internet. De zeer geringe bewijswaarde van deze stukken kan niet opwegen tegen de lage geloofwaardigheid van de verklaringen." Met het louter bijbrengen van een link naar een video op Youtube betreffende een aanval door regeringstroepen op demonstranten in Dhi Qar slaagt verzoeker er geenszins in zijn geloofwaardigheid te herstellen.

Verzoeker legt overigens manifest tegenstrijdige verklaringen af over zijn beweerde arrestatie omwille van zijn weigering om tijdens de aanval op het dorp Al Baghdadi op burgers te schieten. Zo verklaarde hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken dat de aanval op het dorp plaatsvond op 5 augustus 2015, dat het aanhoudingsbevel dateert van 7 augustus 2015 en dat hij op 8 augustus 2015 werd aangehouden en gedurende twee dagen werd vastgehouden (administratief dossier, stuk 17, vragenlijst CGVS, vragen 3.1. en 3.5.). Dit staat echter haaks op verzoekers bewering tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat hij op 5 augustus 2015 ter plaatse werd gearresteerd (administratief dossier, stuk 5, p. 18-19). Het hoeft geen betoog dat dergelijke afwijkende verklaringen niet toelaten verder nog enig geloof te hechten aan verzoekers beweringen in dit verband.

Dit besluit wordt andermaal bevestigd door de vaststellingen en overwegingen waar in de bestreden beslissing correct wordt uiteengezet *"Uw relaas over uw arrestatie en detentie zijn evenmin aannemelijk. Tijdens uw gehoor bij de DVZ hebt u gezegd dat de drie personen die samen met u gearresteerd werden, verschenen zijn voor een tribunaal en momenteel in de gevangenis zitten. U had dit vernomen via uw familie. (vragenlijst CGVS, nr. 5). Op het CGVS vertelt u eerst dat u niet wist wat er met de andere arrestanten was gebeurd (CGVS, p. 20). Geconfronteerd met uw verklaring bij de DVZ bevestigt u dat u inderdaad bij DVZ hebt vermeld dat de andere arrestanten voor de rechtbank zijn verschenen (CGVS, p. 20). Uw verheldert de tegenstrijdigheden niet, dit vermindert de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien spreekt u uw eigen tegen door tijdens uw gehoor op het CGVS te vermelden dat u dit nieuws via uw vrienden op facebook hebt vernomen (CGVS, p. 20). Deze verklaring is weeral tegenstrijdig met uw verklaring bij DVZ dat u dit nieuws via uw familie hebt vernomen. Gewezen op deze tegenstrijdigheid verklaart u opeens dat u dit nieuws van twee bronnen hebt gehoord zowel van uw oude collega's als uw familie (CGVS, p. 20). Uw antwoord kan de tegenstrijdigheden in uw relaas niet verhelderen. Daarenboven verandert u uw relaas naarmate dat u op tegenstrijdigheden gewezen wordt. Hierdoor rijzen er ernstige twijfels bij de oprechtheid van uw verhaal.*

Bijkomend zijn uw verklaringen over uw ontsnapping uit uw detentie evenmin overtuigend. U zou 2000 dollar geleend hebben bij een collega die u vier dagen tevoren hebt leren kennen (CGVS, p. 22). Dat iemand die u nog maar vier dagen kent 2000 dollar zou lenen is niet plausibel. Dat ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen. Als u hierop gewezen wordt, beweert u dat uw broer zich garant had gesteld voor het geleend geld nadat uw collega uw broer had opgebeld (CGVS, p. 22). Het is eveneens niet aannemelijk dat uw broer zich garant zou stellen omdat een vreemd persoon hem opbelde met de melding dat u zich moest vrijkopen. Met dit gegeven werd u eveneens geconfronteerd. Hierop beweerde u dat u vier dagen eerder uw broer had opgebeld met de GSM van deze persoon. Om deze reden zou uw broer zich garant hebben gesteld voor het geleend geld (CGVS, p. 22). Deze verklaring is evenmin plausibel. Doordat u keer op keer geen plausibele verklaring kan geven voor de manier waarop u bent ontsnapt, vermindert de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Uw relaas dat u als een gewonde gedetineerde de basis zou zijn uit gesmokkeld is net zo min plausibel. U verklaart immers dat het niet moeilijk was om, eens geland in Bagdad, het vliegtuig te verlaten. (CGVS, p. 22). Dat u als gedetineerde zomaar het vliegtuig kan verlaten is niet aannemelijk. Daarenboven verklaart u dat de passagiers op het vliegtuig militieleden waren (CGVS, p. 22). Gezien uw eerdere problemen met de sjiiitische milities is het evenmin aannemelijk dat u zonder veel problemen het vliegtuig kon verlaten. Deze beweringen ondermijnen andermaal de geloofwaardigheid van uw asielrelaas." De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift in wezen niet verder komt dan het louter verwijzen naar en volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het formuleren van post-factumverklaringen die niet de minste steun vinden in het administratief dossier en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, waarmee hij er evenwel niet in slaagt het geheel van voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen, noch zijn geloofwaardigheid te herstellen.

Ten overvloede dient nog worden opgemerkt dat verzoeker blijkens zijn verklaringen op 13 augustus 2015 op legale wijze Irak heeft verlaten via de luchthaven van Najaf (administratief dossier, stuk 17, verklaring DVZ, vraag 31 en stuk 5, p. 23). Nochtans blijkt uit zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat er op 7 augustus 2015 een arrestatiebevel tegen hem was uitgevaardigd

(administratief dossier, stuk 17, vraag 3.5.). Bovendien was verzoeker sinds zijn ontsnapping voortvluchtig zodat niet kon worden uitgesloten dat zijn naam geseind stond. Verzoekers legale vertrek uit Irak is dan ook onverenigbaar met de ernst van de door hem geschetste vrees en doet andermaal afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

2.6.3. Tot slot besluit de Raad na lezing van het administratief dossier dat verzoeker zijn beweerde homoseksuele geaardheid geenszins aannemelijk maakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel ogenblik heeft verklaard homoseksueel te zijn, noch heeft aangegeven dat hij zijn asielaanvraag (ten dele) steunt op zijn homoseksuele geaardheid. Deze vaststelling zet de geloofwaardigheid van door verzoeker beweerde homoseksuele geaardheid reeds in niet geringe mate op de helling.

De Raad benadrukt daarnaast dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt evenwel dat verzoekers verklaringen omtrent de bewustwording van zijn beweerde homoseksuele geaardheid geenszins getuigen van doorleefde ervaringen en persoonlijke betrokkenheid en dienvolgens elke geloofwaardigheid missen. De Raad benadrukt dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij uitgebreid kan vertellen over hoe hij zijn ontlukende homoseksualiteit beleefde. Dit moet immers een enorme impact op hem gehad hebben. Dit klemmt des te meer daar hij is opgegroeid in een moslimgemeenschap waar homoseksualiteit taboe is. Verzoeker verklaarde in dit verband zelf *“(…) dat wordt verboden in onze cultuur dat we dat soort gevoel uitoefenen. (...) Want dat werd afgewezen door onze cultuur en soms werden die mensen ook bestraft met de dood. Zowel door de autoriteiten en door onze samenleving wordt dat soort mensen niet gewenst, die worden bestraft. (...) de homo's werden gezocht in Irak ze gaan die meteen vermoorden.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 14-15 en p. 18). Van verzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij bij machte is het proces waar hij door gegaan is op een doorleefde en persoonlijke manier te beschrijven. Zijn verklaring ***“Hoe voelde u zich daarbij dat u dergelijke gevoelens had? Dat vond ik normaal, maar het feit dat ik dat niet zelf kon uitoefenen was voor mij heel erg. Na de seksuele gemeenschap met de officier vond ik dat wel heel leuk?”*** (administratief dossier, stuk 5, p. 15) kan te dezen allerminst overtuigen. Immers, de bewustwording van een homoseksuele geaardheid gaat, zelfs in samenlevingen die tolerant zijn ten opzichte van homoseksualiteit, in het algemeen gepaard met gevoelens van twijfel, onzekerheid en angst. Het schijnbare gemak waarmee verzoeker zijn beweerde homoseksualiteit aanvaard lijkt te hebben, toont naar het oordeel van de Raad dan ook aan dat hij niet de minste affiniteit heeft met de door hem beweerde geaardheid. Er kan derhalve geen geloof worden gehecht aan zijn verklaringen in dit verband.

Verzoeker voert aan dat hij actueel een partner heeft. Hij tracht deze relatie te staven aan de hand van printscreens van een Facebookgesprek tussen hem en zijn partner dd. 3 augustus 2016, foto's van hem met zijn partner en een verklaring van zijn partner. Gelet op de eenvoud waarmee dergelijke stukken kunnen geconstrueerd worden, kunnen de printscreens echter niet volstaan om het bestaan van een homoseksuele relatie aan te tonen. Hetzelfde geldt voor de foto's, die op zich geen relatie met de persoon in kwestie aantonen. Wat betreft de verklaring van verzoekers vriend kan worden opgemerkt dat het hier een document van een privé-persoon betreft met een duidelijk gesolliciteerd karakter, opgesteld als complaisance-stuk voor verzoekers asielprocedure, en de bewijswaarde hiervan dan ook beperkt is.

2.6.4. Waar verzoeker doorheen het verzoekschrift meermaals opwerpt dat de motieven van de bestreden beslissing enkel gebaseerd zijn op *“subjectieve voornemens”* van de protection officer en niet op objectieve elementen steunen, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er aanwijzingen bestaan dat hij nood heeft aan internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door verzoeker.

Uiteraard houdt een dergelijke beslissing dan ook een beoordeling in van de waarde van de desgevallend aangebrachte bewijselementen, alsook van verzoekers verklaringen.

2.6.5. Ook de overige door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“De legerbadge die u neerlegt om uw beweringen te staven kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Rekening houdend met de actuele situatie in Irak waar nagmaakte documenten van officiële instanties gemakkelijk te verkrijgen zijn (cfr. COI focus: Irak Corruptie en documentenfraude), kunnen deze documenten uw relaas niet ondersteunen. Documenten hebben in het kader van een asielaanvraag immers enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten.”* en *“De overige documenten die u neerlegt, kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw identiteitsdocumenten, rantsoenkaart en de woonstkaart van uw vader kunnen enkel uw beweringen met betrekking tot uw identiteit en afkomst ondersteunen. Deze elementen staan hier echter niet ter discussie. De luchtvrachtbrief van DHL toont aan dat u een zending uit Irak hebt ontvangen. Ook dit element staat niet ter discussie. Van het arrestatiebevel dat tegen u is neergelegd legt u enkel een kopie neer, waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan. Daarbij komt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat zowat alle documenten in Irak gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage geloofwaardigheid van de verklaringen.”* Dezelfde opmerkingen kunnen worden gemaakt met betrekking tot het aanstellingsbewijs als soldaat. Verzoeker lijkt er met zijn betoog in het verzoekschrift ten onrechte van uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. Mede gelet op hoger aangehaalde informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *“Irak. Corruptie en documentenfraude”* van 8 maart 2016), kunnen de militaire documenten en het arrestatiebevel *in casu* niet opwegen tegen het geheel van voormelde sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven. De Raad herhaalt andermaal dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausible verklaringen, wat *in casu* geenszins het geval is gebleken.

2.6.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

2.7.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7.2. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak (zie de COI *“Irak. Veiligheidssituatie in Zuid-Irak”* van 4 augustus 2016, toegevoegd aan het administratief dossier) dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (MPU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf al-Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De

provincie werd dan getroffen door twee zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil teruggevallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging. In de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Kerbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Kerbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig. Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nassariyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april-mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie al-Muthanna.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat IS door de militaire tegenslagen haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiiitische zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak, en niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt hierbij nog correct op *“Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.”*

Verzoeker betwist dit besluit op generlei wijze, noch brengt hij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou

hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.7.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS